

El porciolisme progressista (i II)

written by Joan de Canyamars | 3 d'abril de 2026

Creiem que no cal ser urbanista per afirmar que la proposta del nostre gran gestor Salvador Illa és una barrabassada. Densificar una de les ciutats més denses d'Europa, amb barris adjacents que superen els 50.000 habitants per km² és de medalla de llauna. Ara que no funciona res, és com si algú decidís que les carreteres passin de dos a tres carrils més estrets per enquibir més automòbils per treure pressió al transport públic. O que en els cotxes de línia, els viatgers poguessin anar drets en nom de l'eficàcia i la inclusió social. O que tornessin a incrementar la ràtio d'alumnes per classe perquè tothom pugui anar a escola i tingui un plat a taula que ens fa tan humanitaris. És aquest aroma de Tercer Món que tant agrada practicar per redimir-se d'altres servituds. Tot arribarà. Només cal elaborar un enunciat agradable i qualsevol idea es pot vendre a l'univers de la subvenció de la mà de milers d'assessors i altres encantaires.

La relació de la Catalunya autonòmica amb la cultura de l'espai, amb la seva interpretació, ha estat ben estranya. Ens referim a l'espai públic, és clar. En l'àmbit privat tothom sap mesurar correctament i fa servir l'aritmètica i no tant la filosofia. Les qüestions relacionades amb el món físic, si són col·lectives, se solucionen sempre amb quatre consignes beatífiques o amb el silenci sepulcral. Quan es parla del problema de l'alta densitat demogràfica al Pla de Barcelona, bona part de les opinions ho atribueixen a les limitacions de la geografia. Estem molt limitats per l'orografia! Com si Collserola i els rius Besòs i Llobregat no existissin des de la constitució de Barcino fa dos mil anys. Pretendre forçar la realitat a partir de propòsits ideològics, de fum, mai és la millor opció.

A l'hora de crear un assentament humà, primer triem i decidim l'espai, i en acabat, el més lògic i normal, és rumiar com establir-nos de manera racional i sobretot confortable. Entenem que l'urbanisme, a grans trets, és això. L'ordre hauria de ser aquest. És aquest. Hi ha altres maneres de fer com les que, des del segle XVIII, van haver de patir els barcelonins entre muralles, gràcies a la política de les canoneres aplicada pels nostres amics que tant ens estimen. O, una mica més tard, quan tot era possible, a conseqüència de la cobdícia irrefrenable de l'administració local i la burgesia local per ser precisos que van preferir la destrucció del Pla Cerdà original abans que crear una ciutat com Déu mana. Una opció que ara també encaterina els socialistes pragmàtics del segle XXI.

Quan s'exclamen que no hi ha pisos, ni per vendre, ni per llogar, no tenen mai en compte els errors propis després de quaranta anys de fer de manaires a la ciutat i a tota l'àrea metropolitana. L'esquerra progressista ha tingut aquest gran poder regional que abraça gairebé la meitat de la població del Principat, durant quaranta anys i ja sabem quin ha estat el resultat. Gloriós. No és una percepció.

No tenen en compte ni relacionen, o tant els fa, l'elevada densitat demogràfica amb la destrossa del territori, la contaminació, l'efecte illa de calor, la brutícia, la despersonalització, l'aberració arquitectònica, el tràfic intens, el poc civisme i la deixadesa en general. No tenen en compte aquest desmoralitzador aire de gran suburbi que finalment provoca tota una manera de fer improvisada que ja esdevé tradicional. Imatge corporativa de país. Mai no són responsables de res, perquè efectivament, han estat molt irresponsables. Com si la massificació no tingués res a veure amb el gran col·lapse que patim. La culpa? De Donald Trump o del canvi climàtic.

Per entendre millor el que diem i considerant els matisos i detalls que es vulguin, Lisboa, el terme municipal de Lisboa,

té els mateixos quilòmetres quadrats que Barcelona: 100. Per ventura, té una situació perimetral i geogràfica una mica semblant. També està atrapada per l'orografia: té una zona muntanyosa al nord-oest i acaricia la gran sortida al mar del riu Tejo, al sud. **En els 100 km2 d'aquesta ciutat hi viuen només 550.000 persones i no 1.700.000 com les que malviuen a la Barcelona de la Catalunya piscifactoria. "El món ens mira".**

Certament, hi ha maneres de fer. Això sí, sempre amb criteri de sostenibilitat.

[Llamp de relamps](#)